

Предлог

На основу члана 13. Одлуке о јавним признањима општине Кањижа („Службени лист општине Кањижа”, бр. 9/2019) и члана 40. тачка 66. Статута Скупштине општине Кањижа („Сл. лист општине Кањижа“ бр. 2/2020 - пречишћен текст) Скупштина општине Кањижа, на седници одржаној _____ 2020. године, донела је

О Д Л У К У о додели јавних признања општине Кањижа за 2020. годину

Члан 1.

Овом одлуком утврђују се добитници јавних признања општине Кањижа за 2020. годину.

Члан 2.

ПЛАКЕТА „ПРО УРБЕ“ са новчаном наградом додељује се:

- **Иштвану Фујкину из Хоргоша**

Члан 3.

ПОВЕЉА ЗАХВАЛНОСТИ додељује се:

- **Карољу Кермецију из Кањиже**
- **Катарини Маћко из Маргоноша**
- **Рожи Жолдош из Тотовог Села**

Члан 4.

ПЛАКЕТА „ЈУВЕНТУС-ПРО УРБЕ“ са новчаном наградом додељује се:

- **Криштофу Мухију из Кањиже**

Члан 5.

Јавна признања уручују се добитницима на свечаности поводом Дана општине Кањижа.

Члан 6.

Ову одлуку објавити у „Службеном листу општине Кањижа“.

Република Србија
Аутономна Покрајина Војводина
Општина Кањижа
Скупштина општине Кањижа
Број: 02-____/2020-I
Дана: ____ 10.2020. године
Кањижа

Председник Скупштине општине
Роберт Лацко

Образложење

Предлагач: Комисија за доделу јавних признања

Правни основ: Статут општине Кањижа („Сл. лист општине Кањижа“ бр. 2/2020 - пречишћен текст), Одлука о јавним признањима општине Кањижа („Службени лист општине Кањижа”, бр. 9/2019)

Разлози: Одредбама Статута општине Кањижа („Сл. лист општине Кањижа“ бр. 2/2020 - пречишћен текст) утврђено је да општина установљава награде и друга јавна признања организацијама и грађанима за значајна остварења у производњи, науци, уметности и другим друштвеним областима, да се за нарочито залагање и изузетне успехе у областима привреде,

образовања, здравства, социјалне заштите, културе, физичке културе, и у другим областима друштвеног живота од интереса за развој општине, појединцима, групама грађана, предузећима и другим организацијама додељује се награда „ПРО УРБЕ“, односно да награду додељује Скупштина општине.

Одлуком о јавним признањима општине Кањижа („Сл. лист општине Кањижа“ бр. 9/2019) утврђени су врста и изглед јавних признања, услови и поступак њиховог додељивања, као и права која носиоцима ових признања припадају.

Комисија за јавна признања одржала је седницу 05. октобра 2020. године и предложила да се
– ПЛАКЕТА „ПРО УРБЕ“ са новчаном наградом додели

Иштвану Фујкину из Хоргоша.

Иштван Фујкин је рођен 1953. у Хоргошу. Још је у детињству страствено цртао, али материјална ситуација у породици није дозвољавала да своје студије настави на пољу ликовне уметности, стога се одлучио за само-образовање.

Његове графике се од 1972. редовно појављују у војвођанским листовима (Мађар Со, 7 Нап, Долгозок). Од почетка осамдесетих година је био често објављиван и у Мађарској (ИПМ, Галактика и омоти плоча). Београдски „Роцк“ магазин је од 1985. године редовно објављивао његове радове а имао је и успешну самосталну стрип колумну под називом „чујем видим“ у којој је популарне песме нацртао у форми стрипа преко једне стране без текста.

Фујкин се преселио у Мађарску 1990. године где се укључио у рад будимпештанског Ласерског позоришта (једини светлосни театар у Европи) и бавио се визуелним дизајном. Ту је израдио нову методу мултивизијских панорамских пројекција. Фото отисци огромних димензија су се током представа појављивали на куполи Планетаријума који има обим 23 метра, и били су синхронизовани са ритмом музике.

Већем броју популарних мађарских рок бендова (ЛГТ, Фецо Балаж, Едда, Ђула Пап, Бенке Диксиленд Бенд, итд.) је било природно да Фујкина задуже за дизајн омота ЦД-а.

Важан део рада у Мађарској је Фујкин посвећивао изради стрипова и илустрација. За његово име се везује устаљивање стрипа без текста на једној, односно, на више страница у Мађарској. За ову иновацију је на II Фестивалу стрипа у Мађарској 1993. године је добио титулу „цртача стрипа године“.

Тражећи нове уметничке изазове, Фујкин се 1997. године преселио у Канаду. У првим годинама по доласку у Торонто је био карактер дизајнер и у том периоду су се његове карикатуре појављивале сваке недеље у канадском недељнику „Живот Мађара“ у одељку „ГРИМАСА Фујкинов ћошак“. Иштван Фујкин је био уметнички директор и стални илустратор мађарског књижевног часописа „Питагорине свеске“ у Торонту.

Од 2002. године Иштван Фујкин све своје време и енергију посвећује стварању дела за „Плаву сову“, односно за Метроном Канада како би остварио своје уметничке снове.

Од 2009. године долази кући једном годишње и тада редовно држи предавања широм Војводине и Мађарске на тему *Плава сова, традиционална индијанска духовност у уметности Иштвана Фујкина*. Своју прву бронзану статуу је израдио за своје родно село 2011-12. године и назвао је *Повратници*. Направљена је у част породице Карас која је основала село, као и Беле Бартока који је у Хоргошу провео време сакупљајући народне песме.

Уметност Иштвана Фујкина се заснива на различитим, већ постојећим стиливима, али је резултат потпуно јединствен: музика постаје ликовна уметност, а његова дела ослобађају дубоке емоције.

– ПОВЕЉА ЗАХВАЛНОСТИ додели:

Карољу Кермецију из Кањиже

Карољ Кермеци је рођен у Кањижи дана 27.10.1947. године. Средњу школу је завршио у Новом Кнежевцу, а након тога је стекао диплому на вишој економској школи у Суботици. У периоду од 1974. до 1978. године био је одборник Скупштине општине, а након тога је радио као члан

Општинског извршног одбора (пореско одељење, буџет). У следећем четворогодишњем периоду од 1982-1986. године је био потпредседник Општинског извршног одбора. У периоду од 1996 до 2000 године био је председник Општинског извршног одбора, а након тога је постао директор приватног грађевинског предузећа „Партнер”.

Између 2000 и 2003 године био је народни посланик Скупштине Републике Србије.

На општинским изборима 2004. године грађани су изабрали Председника општине непосредним гласањем. Тада је Карољ Кермеци био кандидат председника општине Војвођанских реформера. У другом кругу је постигао изванредан успех и као искусни економиста четири године управљао Општином Кањижа.

За његово име се везује изградња нове зграде библиотеке која је свечано отворена 15. марта 2005. године, као и изградња импозантне фискултурне сале у централној згради Основне школе „Јован Јовановић Змај”, а те године био је положен и камен темељац Регионалног креативног атељеа „Јожеф Нађ”. У ово време свечано су отворени путеви у Орому, Трешњевцу и Адорјану, надаље приступни путеви у Малим Пијацама и Малом Песку, као и пут између Зимоњића и Велебита. Плодови овог периода су и Сеоска кућа у Трешњевцу, школа у Тотовом Селу, централна зграда Образовне-културне установе „Спеса”, као и фудбалски терен са вештачком травом поред Тисе, чија изградња је финансирана из средстава Европске уније.

Карољ Кермеци је учествовао и у спортском животу општине, једно време је био председник Рукометног клуба „Потисје” али је био активан и на цивилном плану – постао је председник Удружења за развој насеља у Општини Кањижа који је основан 2012. године и од 2015. године је председник Општинског удружења пензионера.

На локалним изборима 2016. године је био кандидат цивилне организације „MaTesz”, а помоћу коалиције осам удружења је био изабран за одборника скупштине општине, коју функцију је обављао до 2020. године.

Он је сам дефинисао своју разнолику каријеру на следећи начин: *„Било где сам радио, увек ми је био циљ да свој посао урадим под датим условима најбоље што умем и знам. Такође ми је увек било важно да свој задатак решим на начин да то задовољи и јавни интерес.”*

Катарини Маћко из Мартоноша

Катарина Маћко је рођена у Загребу 1936. године у мултинационалној породици. Основну школу је похађала у Загребу, а потом се са породицом преселила у Суботицу. Овде се уписала у Средњу школу за образовање учитеља. Петогодишњу средњу школу је завршила 1955. године, када се наставница Маћко Катарина трајно преселила са мужем у Мартонош. Обоје су започели своје педагошке каријере у Основној школи „Јожеф Атила” у Мартоношу.

Маћко Катарина говори хрватски, српски, немачки а и мађарски језик. (Мађарски језик је научила од мештана села.) Захваљујући њеном непокојном и живахном духу, поред предавања на часовима се и стручно усавршавала. Уписала се на Педагошку вишу школу у Суботици где је 1969. године стекла и диплому. Након тога је наставила своје стручно усавршавање на Филолошком факултету у Новом Саду, на смеру учења српско-хрватског језика ученицима којима је матерњи језик мађарски. Диплому факултета је стекла 1981. године.

Од 1964-65. године пре подне је радила у основној школи у Мартоношу, а после подне у Средњој стручној школи „Калман Илона” у Кањижи. Од 1978. године је почела да ради у средњој школи у Хоргошу.

1995. године је постала пензионер али своју педагошку каријеру је непоколебљиво наставила. Радила је још осам година у Основној школи „Јован Јовановић Змај” у Кањижи, у Средњој стручној школи „Калман Илона” као и у Основној школи „10. октобар” (данас „Карас Каролина”) у Малим Пијацама.

Њену посвећеност књижевности доказује и чињеница да је публиковала дечије песме у суботичком часопису „Руковет”. Њене песме су биле публиковане и у антологијама. Поред тога је публиковала у научне радове на теми двојезичности. Извршила је рецензију уџбеника из предмета српски као нематерњи језик (1980. године).

Била је активна чланица Културног друштва „Братство-јединство” у Мартоношу, радила је на организовању културних и других манифестација, као и у реализацији активности ученика у слободно време.

Током своје каријере је добила безбројна признања и награде, које су је подстицале да ради још упорније. Током више деценија је њена посвећеност била допуњена и невероватном енергијом. Њени ученици су касније постали лако препознатљиви у дањем школовању. Постали су образовани људи, лекари, одлични стручњаци, упорни радници

Рожи Жолдош из Тотовог Села

Рожа Жолдош и њена породица је почетком 2000. година претворила своју типичну сеоску кућу у Тотовом Селу у прву етно кућу у Општини. Идеју етно куће су дале зграде, стари намештаји и разне ствари наслеђени од родитеља, бабе и деде, покојних рођака, као и приврженост старим особама и њиховим обичајима. Сазнавши њене планове чланови породице и познаници су Рожи Жолдош понудили разне кућне предмете. Захваљујући ширењу информација и становници села и околине почели су доносити кућне предмете и предмете који се користе у пољопривреди које су нашли на својим таванима и двориштима. Она је већ од почетка имала за циљ да сакупи све више старих предмета од мештана села. Сваки предмет збирке је евидентиран. Сваког дана се повећава број ових предмета. Данас збирку етно куће чини више од чак 5000 старих предмета. Она је са својим супругом, Ђерђом упорно градила и пролепшала двориште и башту етно куће. Сазидали су фуруну, постављали ћерам, изградили први павиљон па и санитарни чвор. Један од суседа, Ференц Шандор је направио вештачког коња од сламе, а други сусед, Јанош Ороси је поклатио етно кући своју кочију и опрему за коње.

Данас у етно кући млади имају могућност да се упознају са старим занатима, могу видети предмете коришћене на овим просторима у 18. и 19. веку, а ту је рођена и идеја за организовање разних сусрета за приказивање старих народних обичаја.

2012. године, када је број посетилаца почео нагло да расте основани су различити домаћи и међународни кампови за израду ручних радова и радионице за неговање старих обичаја. Уз туђу подршку Рожа Жолдош и њена породица је регистровала Удружење „Завичајна кућа традиције”.

Под њеним управљањем Удружење „Завичајна кућа традиције” организује весела и поворке за време поклата, ускршња поливања девојака, јесени фестивал кукуруза, прославе поводом адвента и божићне припреме. Она је активна учесница и других културних манифестација села. Етно кућа у Тотовом Селу је временом постала центар дешавања и неговања традиције у општини.

Етно кућу посети више хиљада домаћих и страних гостију који одушевљени са пуно утисака напусте село. Многи гости се враћају више пута

– ПЛАКЕТА „ЈУВЕНТУС-ПРО УРБЕ“ уз новчану награду додели:

Криштофу Мухију из Кањиже

Криштоф Мухи је рођен 16. августа 1996. године. Животни пут Криштофа Мухија је почео у Пољопривредно-техничком средњошколском центру „Беседеш Ложеф” у Кањижи, а након тога је стекао звање дипломирани инжењер информатике на Универзитету „Нојман Јанош” у Кечкемету. Своје знање и искуство из света информатике је стекао већ у раним годинама и искористио за развој технологије која је допринела развоју дигиталног знања слепих и слабовидних особа, деце и младих. Његов први велики успех, на који сви можемо бити поносни, је развој мобилне апликације која омогућује слепим и слабовидним особама да користе Рубикову коцку. Поред тога је са својим пријатељима основао д.о.о. за информатичке услуге и развој софтвера „Innovie – Tech”. Њихов главни циљ јесте развој учења на основу искуства. Тако је једна мобилна апликација „Eddie”, дошла на свет. Ученици имају могућност да савладају градиво помоћу 3D модела који чини учење много интересантнијим. Ова апликација

је била тестирана у различитим школама, а у припреми је и апликација која ће се користити у високом образовању.

Поред тога што води своју компанију, Криштоф је тренутно и инжењер на Универзитету „Нојман Јанош” у Кечкемету. Његов упоран рад је већ више пута награђиван разним наградама.

Треба поменути да су Криштофу и поред његовог стручног усавршавања изузетно важни његова домовина и родна Кањижа. Као ученик основне школе је постао члан Одрета извиђача „Кањижа”. Са својим тимом је учествовао на бројним такмичењима, одличне успехе је постигао у картографији и у вожњи кануом. Иако је због студирања отишао у иностранство, ипак је био активан учесник летњих програма као предавач, организатор и васпитач. 2015. године, кад је Криштоф имао само 18 година, Савет војвођанских извиђача га је почаствовао сребрном значком у знак признавања његовог мукотрпног рада. И до дан данас активно учествује у раду одреда кад долази кући.

Ознака извршиоца и рок за извршење: Скупштина општине Кањижа – 3. седница

Извор средстава потребних за реализацију: Средства су предвиђена Одлуком о буџету општине Кањижа за 2020. годину.